

Hej tujka, ljubim te!

Sicer te še nisem videla in te verjetno tudi nikoli ne bom. V resnici sploh nisem prepričana, ali smem ljubiti predmet. Kaj bi pa naj 17-letnik vedel o ljubezni?

A jaz **te** vseeno ljubim. Čeprav te niti ne poznam. Vem, kdo si, zavedam se, kaj bi mi »naj« pomenila in kako pomembna bi morala biti zame. Pa si **res**? Ali so te močnejše, drznejše sestrice zasenčile? Lahko v tej temi najdem čar tvoje lepote ali je otožen spomin stare mame vse, kar je ostalo za nas - mlade rodove željne po nečem več?

Včasih **ne** vem, kdo ali kaj si zame. Jezik pač. Način, s katerim komuniciram s soljudmi. Tista, ki me muči z lastnimi pravili uporabe. Nočna mora vsakega gimnazijca, ki je primoran pozitivno opraviti maturo. Tako oddaljena in tako tuja. Zaradi vpliva okolja, družbe, predvsem pa želje domačih, da bi čim enostavneje stopili v svet poln znanja in priložnosti, se žalostno zavem, da z angleščino preprosto lažje rokujem. Jaz - naravoslovcu po duši. Vendar to, da **poznam** jezik, še ne pomeni ga tudi čutim ...

Ko preletavam dobre misli, zapisane v drugem, nedomačem jeziku, me pretresa dejstvo, kako zelo se me dotaknejo. Nežno božajo moje ranjeno srce in na krvaveče rane lepijo nujno potrebne obliže. **Vendar** to niso tvoji obliži. Ti so tuji, prineseni od nepoznanih ljudi, z oddaljenih krajev. In morda takrat, ko sebe krpam z obliži, tebe le še bolj ranim.

Ko v mislih iščem opravičilo, zakaj pozabljam nate, bi s prstom prvo rada pokazala na družbo. Ali šolo. Učni uspeh. Na med vrstniški pritisk. Rada bi si pokrila oči in mižala tako dolgo, da si se misel nate skrila in s tem tudi sram, ki jo drži za roko. V resnici pa vem, da to ni tako preprosto.

Med tem še vedno iščem opravičljiv razlog, na katerega bi obesila krivdo nastalega problema. Morda pa imajo drugi jeziki več besed. In jih je preprosto enostavneje uporabljati. Mogoče jim pa samo Toporišič ni sestavljal slovnice. Ali "nek stric", z imenom France, postavil lirike na nepremagljiv nivo, ki je blešči nekje pod obzorjem? Kaj pa jaz vem. Sem samo še ena tistih neopaznih odraščajočih bitji, ki iščejo svoj prostor pod soncem. In s tem tudi tvojega. Sprašujem se, če bom čez nekaj let še našla prostor zate. Ali **te** bom preprosto pozabila? Se bom v tujem okolju z okolico asimilirala do te mere, da bom tudi sama postala del neskončne sivine in še en človek v množici, ki kot megla odsotno tava skozi življenje.

Kdo »za vraga« si, torej? Materni jezik, pff. **Vseeno** mi je za to dejstvo, sem ga že slišala danes. Kaj naj bi mi naj to povedalo? Samo zato bi te morala imeti rada. Te spoštovati. Čutiti do tebe naklonjenost? To je vse, kar imaš za ponuditi? Suhe besede, prazne obljube in bledeč spomin. Uf, še gimnazija več obeta.

Ko tavam po lastnih mislih, se ujamem v ironijo. Z obema rokama ujame moje drhteče telo in na uho zašepeta žlahtne domače besede. Tvojo pesem. Tvoj pogled in smeh. Tudi sama se nasmehnem. Nekaj tako otročje preprostega je v njih, vendar prebudi vsako spečo celico v mojem organizmu in mi postavi vse dlake v obrambi položaj. Naježim se. Zaprem oči. In v tistem trenutku se zavem, kako **noro te ljubim**. Kako **hvaležna sem**, da lahko s tvojo melodijo jadram skozi življenje, svojo zgodbo pišem s tvojimi notami in sanjam sanje, ki jih lahko razumeš le ti.

Spoznam, **da** niti ne premoreš besed ljubezni, ki bi zajele moja čustva in da preprost »hvala« tokrat ne bo dovolj. Vendar vem, da me imaš tudi ti rada. In kadar resnično ljubiš, so majhne pozornosti dovolj. Vsaj tako pravijo. Kaj pa jaz vem, **sem** še vendarle samo otrok. **Tvoj otrok**.

Sladko sanjaj, mala moja.

Z ljubeznijo,

Zasanjana